

STRAŠIDLÁŘ

MEZI NÁMI CIZOKRAJNÝMI

STRAŠIDLY

HYNEK
KLIMEK

ILUSTRACE
ZDENKA
ŠTUDLAROVÁ

Hynek Klimek

STRAŠIDLÁŘ

Mezi námi cizokrajnými strašidly

Ilustrace Zdeňka Študlarová

Vydala Grada Publishing, a.s., pod značkou Bambook
U Průhonu 22, 170 00 Praha 7
obchod@grada.cz, www.grada.cz
tel.: +420 234 264 401, fax: +420 234 264 400
jako svou 6379. publikaci

Odpovědná redaktorka Magdalena Jimelová
Jazyková úprava Gabriela Janů
Návrh obálky Zdeňka Študlarová
Grafická úprava a sazba Šimon Jimel
Počet stran 64
První vydání, Praha 2016
Vytiskly Tiskárny Havlíčkův Brod, a.s.

© Grada Publishing, a.s., 2016

Upozornění pro čtenáře a uživatele této knihy

Všechna práva vyhrazena. Žádná část této tištěné či elektronické knihy nesmí být reprodukována a šířena v papírové, elektronické či jiné podobě bez předchozího písemného souhlasu nakladatele. Neoprávněné užití této knihy bude trestně stíháno.

ISBN 978-80-271-9449-0 (ePub)

ISBN 978-80-271-9448-3 (pdf)

ISBN 978-80-247-5628-8 (print)

OBSAH

Průvodce se představuje	5
O tulení ženě	7
Proč víla naříkala	10
Další skotská i jiná britská strašidla a tajemné bytosti	14
Jak se trollové změnili	18
O chrabrém rekovi a obludném obrovi.	21
O dvou starogermánských strašidlech	25
Proč z Roklanského jezera zmizeli pstruzi	28
O sklářském skřítku Durandlovi	33
O tajemných jevech	36
Co číhá v jezeře	38
O smutném vlkodlakovi.	42
O některých slovenských strašidlech	46
Jak pasačka s pomocí kocoura zvítězila nad babou jagou . .	51
O lešijích	57
O harpyjích, vykonavatelkách trestu	61
Vypravěč se loučí	64

PRŮVODCE SE PŘEDSTAVUJE

Nepochybně to byla správná volba, že za vypravěče Strašidláře o cizokrajných strašidlech jsem byl vybrán právě já, álfr, nebo chcete-li, severský elf, jak se nám také říká. Vypravili se za mnou kvůli tomu až do mé domoviny, Švédska, ale nemuseli mě přemlouvat. Je totiž jisté, že žádný jiný by to tak dobře jako já nedokázal.

My álfrové jsme totiž moudří a vzdělaní a vedle přírody máme velice rádi také kulturu, samozřejmě včetně knih, a tak mě těší, že se na jedné z nich mohu podílet. Pokud jde o mne samotného, jmenuji se Aelfbeorth a stejně jako mí krajané žiji ve svém vzdušném zámku v korunách stromů. Ty zámky jsou zhotovené tak důmyslně, že je žádné lidské oko nikdy nespatří. Žádný člověk totiž není tak dokonalý jako my, patřící k světlým álfrům. Na světě jsme byli dávno před lidmi, a protože jsme nesmrtelní, za ten čas máme velikánský přehled a ohromné znalosti o všem možném. Výtečně také umíme střílet z luku, což se nám hodí na ohavné skřety.

Našimi příbuznými jsou alповé z rakouských, německých a italských velehor Alp. Ti jsou nám álfrům podobní. Ve Francii, Nizozemsku a Belgii žije trpasličí druh elfů.

Pro vás, kteří jste o nás álfrech ještě neslyšeli, velice stručně uvedu jen to nejdůležitější, o čem jsem se ještě nezmínil, tedy že velcí jsme podobně jako lidé a vzhledem se od nich moc nelišíme, i když jsme krásnější. Máme ušlechtilé tváře, štíhlé postavy a slušivé, špičaté uši. I naše družky jsou krásné. Lidé nás mohou spatřit jen tehdy, když my sami chceme, aby nás viděli. A chcete-li se o nás dozvědět víc, přečtete si knížky od pánů Andersena a Tolkiena. Těm jsme dovolili poznat nás dokonale a prozradili jsme jim o sobě téměř všechno. Takže já se tím nyní nemusím zdržovat a pustím se do vyprávění.

Předesílám, že je mi jasné, že vám mohu odvyprávět pouze zlomeček z toho, co o tajemných bytostech z Evropy znám, a musím udělat velice úzký výběr. Jsem si ale jistý, že ani tak vás nezklamu. Takže začínám od britských ostrovů.

O TULENÍ ŽENĚ

Na západním pobřeží Skotska vyplouvají občas za slunných dnů, kterých je tady poskrovnu, z Atlantského oceánu tulení ženy. Vylezou na břeh, svléknou si tulení kůži a jsou z nich krásné dívky. V lidské podobě se slastně vyhřívají ve slunečních paprscích.

Bývá to na odlehlých místech, ale jak dokládají zdejší pověsti, není vzácnou výjimkou, že je některý z místních usedlíků uviděl. Mládenci, kterým se to poštěstilo, byli do jednoho přímo okouzleni. Jakmile ale tulení ženy zahlédly, že je někdo pozoruje, okamžitě na sebe natáhly tulení kůži a zmizely v oceánu.

Několika mládencům se však podařilo obezřetně se k slunici se tulení ženě nepozorovaně přiblížit a tulení kůži jí sebrat. Bez ní se nemohla proměnit v tulenici. Běda však, pokud některý kůži roztrhl anebo jinak poničil. Tulení ženu tím rázem zahubil.

Když chtěl, aby s ním tulení žena v lidské podobě zůstala, musel její tulení kůži schovat, a to tak dobře, aby ji nenašla. Toho, kdo se její kůže zmocnil, sice poslušně následovala, a když si ji přivedl domů, obvykle mu byla dobrou družkou. Přesto ale svou tulení kůži neustále hledala. Pokud ji našla, při první vhodné příležitosti s ní nepozorovaně odešla a vrátila se do moře mezi tuleně. To i v takových případech, kdy se svým únoscem vydržela dlouho a zdálo se, že je se svým osudem spokojena.

Tulení ženy nebyly haštěřivé, mužům neodmlouvaly a byly velmi pracovité. Jejich ztráta, když nenadále lidského druha opustily, byla pro každého, komu se to stalo, velice trpká.

